

Јовица Ђурђић

Ко ти је
украо
звезде
из очију

Јовица Ђурђић

Ко ти је
украо
звезде
из очију

Библиотека
ПЕНЕЛОПА

Уредник
ИВАНА ЂУРЂИЋ

Слика на насловној страни
Портрет жене
ЛИДИА РОМПАЛСКА-БОГУСЛАВСКА

Јовица Ђурђић

Ко ти је
украо
звезде
из очију

Изабране љубавне песме

Књижевни атеље

Београд

Ово је други избор мојих љубавних песама. Први је дио књига *Љуби ко њело*, 1985. Овај, по обиму шири, није намењен за продају него као поклон библиотекама, пријатељима, познаницима и љубитељима поезије. Наслов је један београдски графит на који ми је указао мој пријатељ и песник Драган Колунџија где је писало: *Ко њи је украо звезде из очију, Ана.*

ISBN-978-86-921091-1-9

ISBN-978-86-921091-0-2

САН

1

То је та музика лишћа
Стално присуство звукова
што нас разапињу

Слепи за ово тешко вече
Као нежне нити затегнути смо
између сна и љубави

Часови су то кад се душа
Пуни као врч тескобом и тугом
сами смо о сами смо

Тиха језа у нама као да хоће
Као да жели да одлетимо
крилима црне птице

2

Записујем овај тренутак
Пре сваког сна пре горчине
будан видим свет пожутео

Колико вртоглавог времена прође
Од једног до другог сна
лепа животињо крвожеднице

Лелујамо кроз овај живот и
Као скамењене капи остајемо
у жутом подневу дана

Као мрави уснама смо везани
За гипки врат жене на жалу
сетна музико морска

3

Ишчекујемо данима сабиремо себе
Отупљених зена чекамо опроштај
боје смрти какве ли су

Пробуди се девојчице моја из својих
Сопствених сенки светлости без сјаја
дотичем твоје срце мртво

Докорачава тамнозелени трак трулежи
Говорим те светлости незнана говорим
да бих те надживео

Нећу дочекати нећу сигурно знам
Тај корални звук бистрине
грчевито се стежу прсти

Космос ослепио за хиљаду година
жестоко нас бије невидљивим прстом
шта смо испод куполе

Остајемо заборављени далеки
Све мање се дотичемо рукама
све више закопавамо у себе

ДРАГА

Витка, на песку топлог лета, лежи драга
Има отворене очи загњурене у небо
Загонетно осмехнута чува своју тајну

Дођем, опружим се поред ње и чекам
Да и у моје очи уђе парче лета
Чекам читаву вечност и више

Нисам срећан срећна је моја драга
Она се сва претвори у љубав и
Загрцне се од смеха необјашњивог

Кад зажели запали усном ново сунце
И танким га рукама скине с висина

ЗВЕЗДЕ НА УЗГЛАВЉУ

Та раздвојеност
Лепота година у струку
Пољупци који трају

Бледа у ишчекивању
Следи она мој поглед
И пут руку

Знам тај наговештај
Тајни знак љубави
Рамена стиснутих
Очију испод латица
Пријатни страх у телу

Бела као водени цвет
Толико млада и нежна
Ни у песму не смем
Да је уведем

Остају само ноћни пољупци
И касне звезде на узглављу

БЕЛЕШКА О ДЕВОЈЧИЦИ

Тело ти море девојчице а руке валови
Очи боје воде из којих невиност зрачи
Читав мај у коси ко цветни кругови
Од твог даха мени се у свести мрачи

Гледам: из дланова ти излећу галебови
У твојим мишицама оборено сунце дрема
Мирују срне у пољу твојих речи
За тобом процветавају стабла багрема

Тело ти море девојчице а у твојој стасу
Дише мала кошута далеких предела
Има нешто у песку има нешто у таласу

Од твојих корака и од твоје немирноће
Ти би сад одједном мала моја бити хтела
Зрела ко наранџа ко јужно воће

ЖЕНА НА ПРАГУ

Жена на прагу куће,
Као сјајна звезда на небу.
Не зна се ко је лепши.

Без жене кућа би била
Обична колиба.

Кућа воли жену,
Као што и она воли њу.
Нераскидива је то љубав.

Тајанствена и смерна,
Као очи загладане у небо,
Жена ме дочекује.

Једва чекам да уђем
И загрлим звезду.

ТАЛАСИ

Нека те то ни мало не чуди,
Док гледаш море и таласе,
Сасвим сигуран увек буди,
Они се то љубе и потом гасе.

Кад се разбију о оштре стене,
Доле испод зелених гора –
У свакој капи, у повесму пене,
И даље се љубе деца мора.

Исто је тако међу људима,
Човек је талас који корача,
Први му пољубац у грудима,
Гори као најлепша ломача.

МИР, МОРЕ, САН

Час самоће. Без топлог даха жене.
Соба над морем, купцама пене.
Лице на длановима, одлутале зене:
Сто, књиге, јабуке, трагови сене.

Час тишине. Светлост предмете злати:
Шума, птица, поље, усковитлане влати
То давна је слика коју мисао врати,
На тренутке што су знали лепше сјати.

Малено срце извијено у љубав, витки мост
Светлост утишана на махове га прска
Немоћну руку зараста прах, шаш, трска.

Мир. Ишчупана из тела лута кост.
Нараста од бола љубичаста кула:
Запаљено око, дрхтај, огрубела чула.

ОПОЈНИ ГРЕХ

Девојчица ме грли и љуби.
Осећам како јој се усне топе на мојим,
и како јој тело дрхти
од страха и чежње.

У тишини
још недовршене планинске куће
мирише рано пролеће
и њене мале јабучасте груди.
Пенушају се вечерње магле
и осећа влажност кише
у еротичном ваздуху.

Она се пропиње на прсте,
припија своја стегна чврсто уз мене,
намешта обле кукове,
свој заобљени трбух...
утапа своје непомичне очи
у мојим зеницама
и љуби, љуби

Стављам свој потпис
уснама
на њен врат извијен

док опијена срсима бледи моја девојчица
и као лептирица трепери на месту

Погрешили смо,
каза ми
у једном трену сласти и ватре
заустављајући наше дисање
које одвеја ветар.

Погрешили смо,
каза ми с још већим страхом
отргнувши се из загрљаја,
бежећи низ пропланак и
односећи влажне пољупце
на младој кожи.

Моје је очи не стижу.

МОРЕ ЈЕ ТАКО МЛАДО

Младе и витке девојке, праве лепотице,
што са сваким летом нове дозревају, улазе
поред мене у море. Од тога оно постаје
лепше, као њихове прозрачне груди.
Док пливам у близини удишем мирис соли
и њихове коже где бели галеб спава.
За тренутак поново сам срећан и млад.
Очима тражим њихове мајке, ту су негде,
сигурно лепе као и оне, али мирније и отежале
од сунца и лета. А море је увек тако младо,
као девојке што дозревају и подсећају на
године одлетеле у неповрат с цврчцима
или доле у дубину глатких риба да се
гнезде у празним шкољкама.

Девојачки весели смех распрскава се у зрнца
што светлуцају иза њих, док као видре секу
морске таласе. Са сваким замахом руку њихове
и моје капи потајно се љубе и помешане нестају
не остављајући траг. Остаје само сан,
разлистан кроз рукописе румених усана.

БЕЈАХ ЛИ ТО ЈА

Бејах ли то светлост у твојим очима
Жеђ у реци твог смеха непресушна
Бејах ли то капљица лета мајушна
Што зеленкасто сја на длановима

Бејах ли то ватра жедних непаца
Дах ветра међу твојим нагим рукама
Или сам се расточио са сенкама
Па те тајно уходим из свих праваца

Можда сам то ја вода тиха и модра
Воштано вече што на усни догорева
Путујем: твоје колено и ноћ ведра

Можда вртешка сунца јутра плава
Тамо где спаваш стражар сања и пева
СТИЖЕМ: појављујеш се нежна иза трава

БЕЛЕШКА О ЛАРИСИ И ПРОЛЕЋУ

Клечећи сам молио птицу да каже Лариса
Нешто мало од њеног даха и увојака
Да ми испева мајушно језеро њеног паса
Дубину очију тишину газелиних корака

У крви ми се будила поезија записана
За љиљане њеног тела тек процветала
Градилиштима лутао пун великих рана
Крај мора ми палма о њој шапутала

Дисао април ко њене мале груди заобљене
Док сам је тражио пролећем у Будви
Учини ми се: ево је ту је у трешњиној грудви

Излишан бејох говорећи Пастернака у кишу
У сваком листу њени прсти ко плућа дишу
Али ја још и данас тражим те очи изгубљене

БОГ ЉУБАВИ

Има она руке незасите гладнице
Руке чудесне и руке тајновите.

Оне мени кажу: дођи у наше прсте
Дођи да те учимо љубави и ватри

Има она руке које се зову чежња
И руке из којих жеђ велика избија

Има она руке заводничке из којих
Бели бог љубави искаче и мене осваја

ДАХ, ЗВУК, ВОДА

То дах је, то звук је, то море пени,
Јутро у трави долази ниоткуд.
Чудна јој се светлост пали у зени
Док припијени осећамо студ.

Чујем тиху музику из водене пустиње,
Топот морског коњаника преко хридине.
Лелуја се у дубини шкрто водено растиње,
Мине тек по који крик галеба из висине.

Буде се млаки ветрови из својих забити,
Поливачи, сањачи и ноћни љубавници
Заслепљени мађијама светлости. У бити

Ми заборављени на дну једног века,
Чекамо ко на некој непознатој станици
Јутарња да нас некуд понесе река.

ДЕВОЈЧИЦА КАД ПРВИ ПУТ ЉУБИ

Као да те лептир благо дотакао
Крилом баршунастим дахом топлим

Твоје лице као капља прелази
У руменило предвечерја твоје руке
Уз њега се привијају оне расту

У пузавицу се извијају у сан у чежњу
Он се утопио у зеницама дубоким

Никада нећеш сакрити тајну душе
Никада нећеш руке пружити довољно
Никада сан свој лептираст достићи

ДОЛАЗИШ С МИРИСОМ БИЉА

Долазиш: у стопалима ти мирис биља
У коленима круница љиљана румена
Небо ти у очима јато звезда пратиља
Мокра ти хаљина разбуктава рамена

Жедан сам уморан од дуге бесанице
Моје се мисли одмарају на цвету
Тебе љубе птице тебе љубе беле крунице
Ја несрећни јелен умро сам у давном лету

Долазиш: на мојим ћеш рукама уснути
Сан је опасна превара сан је пола истина
Ја сам зора ја ћу ти на уснама сванути

Ја сам то немогуће песма вода трава
На свему стара зеленкаста патина
Ја сам стражар твог наог тела док спава

ДУЊА ИЛИ ЖЕНА

Што дуња ниси, мирис њен, отисак свежине
Боја која заводи око и мисао води далеко
Голо месо оденуто у маглу чежње, ти
Бокови испод хаљине у наборима ветра

Мишљах, како да те нацртам нестварну
Док трчиш површином мора и губиш се
Далеко у једној тачки беле пути као галеб
Бежао сам из самог себе чупао из душе

И исписивао боју твојих зеница мишљу својом
Одлазио у непознато и истраживао мало срце
Дуње са мог стола следио оком траг
Раскошни облик твог тела ко румен њене коре

ДЕВОЈЧИЦА

Њене су груди као две мајушне птице
Стидљиво скупљене у хаљини ко у роси
Као боја бакра светлост јој у коси
Док пролази немирним кораком девојчице

Она има очи погледа бистрог без тајни
И руке невине као нежне цветове јутра
Док стоји тако на плочнику и посматра
Тај свет који се миче свет сјајни

Жалим је што ће једном ипак да спозна
Да живот није бајка младост и љубав
Што ће једном и за горчине да дозна

Кад оде дан првог корза првог плеса
Првог пољупца који јој се учинио убав
Кад се на све то изненада спусти завеса

ЕРОС У ТРАВИ

На метвицу миришу њена колена
И дан је сав бистар од светлости.
Цветови се круне препуни полена
На дозрело тело у напупелости.

Мало се опире и дрхти слабашно,
Осећа његов дах у варљивом миру.
Прво искуство је помало страшно,
Док гори и сања о нежном додиру.

Пламти заљуљана у боковима,
Врела је доља њених препона,
Сва је у сласти сва у соковима,

У мирисном бујању витког тела.
Ни девојчица ни жена је она –
Уздрхтала само пољубац је хтела.

ГЕОГРАФИЈА ТЕЛА

Лепа је ова бешумна и топла ноћ.
Проучавам географију твог тела,
Гипке линије стомака и напућене
Усне које се топе као зрела воћка
На мојим мишицама. Преносећи
Дрхтаје и уздахе, као свеж и
Мирисав ветар, послушнујемо шум
Мора. Успламтела си у пожару
И лице ти је златасто попут меда.
Гроздови звезда падају у твоје доље
И брежуљке сличне динама песка.
У твојим сетним очима огледа
Се сав наш грех, а у дивно увученом
Трбуху заспало је бело јагње.
Налик си на девојчицу и твоја пут је
Тако фина, али ме опомиње на
Пролазност љубави, мада ватру
Мојих уста не могу да угасим.

ДОЗРЕВАЊЕ ДЕВОЈЧИЦЕ

Та девојчица
оштрих купица груди
нежна купачица
видра која сече модри талас
цело је лето дозревала

понекад у песку
распламсавала
горела
док сам јој љубио
капи колена

немиран беше галеб
њених бедара
вучица тамног међуножја
трбух са зрнцима
сунчевог праха

Припијала ме уз струк
процветавала као цвет вишње
док сам осећао сласт расеклине
и помамну игру тела
понекад је говорила

љубни ме
сва се отварала
као лето мирисима
давала
помало уздисала
и после свега
остајала дуго
астралним очима
загледана у небо

август, 1984.

ГАЛЕБ У ТЕЛУ ЖЕНЕ

1.

Галеб у телу жене
У њеној љупкости
Разастрој на плажи
У Журкову
У њеним бедрима чврстим
И пожудним док
Витка
Излази из воде

Галеб притајен
У њеном танком струку
Лаком, само што не полети

2.

Излаже она своју лепоту
Мору и сунцу
Док је погледима свлаче
Младићи гладни љубави

У својој тихој најезди
У свом чаробном налету
Она уноси малу свечаност
На топли песак лета

3.

Она лежи
Мирна и одсутна

Колико лепоте
У луковима њених руку
Док је запљускује сунце
И ветар с укусом мора
И док белина галеба
Ишчезава у зрнцима бакра
Затегнуте коже

Она плива
У равномерним замасима
Љупко се лелуја
Тело за којим чезнемо

4.

Лепо је њима скупа
Они се воле
Галеб и жена

У свакој капљи
Од загасита злата

Нешто је од њене дражесности
Ми волимо те капље
И зато пливамо у близини

ГРУДИ ДЕВОЈЧИЦЕ

Као да никада неће сазрети
Напете попут дугачких зрна гроздова
Под глатком кожом белине

Упињу се у жестокој боли нагона
Са траговима пољубаца
Само што не искоче младе

У ватри предвечерја
Отисак љупкости
Сав је од нежности и љубави
И устрептало срце
Голо је до провидности

При сваком налету
При сваком додиру
Бујне надимају се кугле
Као да ће прснути
Под усном жудње

ИСТРГНУТИ РУКОПИС

Цветови изникли из очију земље
Букнули у сјај у ведрину
Свечаност јутра – занети ћутимо

Тако су и њене руке процветавале
У звукове, љубав, нежни лежај
Тајну скривену у угловима њених усана

Птица у небу, језеро под нама
Та горућа лепота љупког тела
Рукопис из самих нас истргнут

ЈЕДНА ЉУБАВ

Скинула је веома полако ланену хаљину и положила на песак. Светлост наог тела светлела је лепше од злата. Опчињен игром разиграних ногу бејаш луди бик.

Сад миришем на њу дуго и плашим се да тај мирис не одвеје дрски ветар. Укус метвице разлио се у прегибу уског паса. Осветљен том љупкошћу летим у небо.

Њене податне усне шумеле су као море. Због тога што смо се волели, руке ће ми поломити њена љубоморна браћа. Али ништа не може да спречи нашу љубав.

ИЗЛЕТ НА ТРСАТ КУЛУ

1.

Што је лепо море у даљини
Рекох, моја љубави,
Што је сјаја над њим.

Умирем ноћас занесено
Љубећи лук твог врата
Ко модри превој брежуљака
Под снегом.

Свија ноћ наше прсте
У алке пролећа
Док сањамио топли дом.

2.

Под Трсат кулом
Леже љубавници.
Нас двоје ко две тишине.
Април и цветови
Тиху сену бола, примећујем,
Плету око твојих усана
И танке боре око очију
Вукови месечину разносе

У мени,
Као по горама родним.

3.

Сваким смо даном у све већем болу,
Моја љубави, опет се пењемо на кулу
Ко две тишине
Пресечене сенком месеца.

Што је лепо море у даљини,
Рекох, моја љубави,
Што је модрине над њим
Вечерас.

Реч се моја у лотос расцвета
Он се у љупкост твог лица
Рашири, видим...

КАД СУ ЦВЕТОВИ ЉУБИЛИ КОЛЕНА

Трава беше ружичаста и мало зелена
Тамо где су цветови љубили колена

Тамо је сунце личило на дојку
А љиљани нежни на моју девојку

Испред нас поље река зелена вода
У небу птица облак звук брода

Говорио сам: младости љубим ти рамена
(Најлепше од свега цвет су и жена)

Она је ћутала и гледала ме немо
Падало вече би време да кренемо

КАО ЉУПКА ЦИГАНЧИЦА

Утопила ме у снене очи црне,
Ко љупка Циганчица из Шпаније.
О, зашто се то не деси раније,
Да се стопим са телом витке срне.

Облак сам који плови баш далеко.
Успавај се, нежни анђеле бели.
Не, он се на њену страну не сели,
Распршиће се небом ко младо млеко.

Рачва се наша немогућа стаза,
Она на једну, ја на другу страну,
Ко сетна Ленка, а ја стари Лаза.

Гризе горчина, ал очи без суза,
Сад привијам је ко мелем на рану,
Уснула у песми тајна је Муза.

КИША И ВЛАТИ

Плесачици на киши

Пљусак. Мирис кише, ерос сваке влати.
Босонога, занесена, у сну и трансу.
Плес воде у ком се сваки дамар клати,
Ничим спутана: изводи летњу сеансу.

Ритам капи, ноте у подсвесном еху,
Пелуд и опојни мирис што липа просипа,
И као у сну, киша и нежне влати беху
Светлост зелена што на дланове сипа.

Мокра коса, хаљина уз тело припијена,
Игра она на киши свој плес живота,
Ко кошута у скоку благо извијена.

Кишна богиња из које зрачи лепота.
Ми је гледамо помало у чуду –
Плесачицу на киши ил девојку луду.

2022.

КО ТИ ЈЕ УКРАО ЗВЕЗДЕ ИЗ ОЧИЈУ, АНА

Пунио се дан светлошћу од злата
Палећи мало сунце на луку твог врата

Ко ти је украо звезде из очију, Ана

Процветавао витки струк док си горела
Чекајући руке пана кога си волела

Ко ти је украо звезде из очију, Ана

У угловима твојих усана самовала лепота
Усталасана у чину нуђења соковима живота

Ко ти је украо звезде из очију, Ана

Распламсавале ти се груди на почетку дана
Као боја наранџе беху зрнца твојих усана

Ко ти је украо звезде из очију, Ана

Одвејани ветром цветови кајсије слећу
На прегиб струка помешани мириси у пролећу

Ко ти је украо звезде из очију, Ана

КУЋА СНА

Дуго већ, драга и ја,
Градимо кућу сна.
Цигле, песак, креч...

Црвени кров
Пљускови косе

Али, од свега тога,
Зелени врт годинама
Причињава нам највећу
Радост

Натопљен знојем и водом
Дарује нам цветове и
Корисне плодове

Цигла, песак, креч и даље
Брусе дланове
Ми из куће сна
Гледамо зреле плодове
наспрам сунца и
Мора

Малинска, 18. 7. 1988.

КУДА ЈЕ ОТИШЛА СВЕТОСТ

И када се окренух више није било сунца
Само ме шума бреза дозивала немо себи
Широко поље маслачака моја крхка жена
Моја мала и нежна играчица на длану

И када окренух се видех како љубавници
Кришом промичу за стабла набреклих тела
У постељу од простртих звезда јуна –
Нисам приметио куда је отишла светлост

ЛАБУД

Она је мртва и бела
Он се бацио са стене

До јуче заједно
Они су језеро пресецали
Љубављу својом жарком

Вода је пуста и зелена
Вода је као огледало

Не реци никада ни у сну
Љубави је доста, крај
Бело је смрт као све боје

ЛЕПЕ ЖЕНЕ

1.

Лепе жене су латице
Које се распрскавају
Кроз наш живот

Сласт њихових усана
Када љубе
И трагови пољубаца
Остају у нама

2.

Долазе и пролазе
Оне
Лепе Пенелопе
Љупке и нежне
Са загонетним осмесима
У угловима усана
Остају топли пољупци у срцу

И једно шапутаво ах

3.

У дубоким загрљајима
Као цветови брескве
Отварале су цветне мирисе
Хаљина

Вечерима које су догоревале
Иза нас, љубави, љубави
Полегле влати

4.

Сви наши пољупци
Нису достојни дубине
Очију лепих жена

ЛЕТО КОЈЕ ИЗМИЧЕ

Лето које измиче рукама, уснама, срцу.
Уморни. Не идемо више међу траве свеле.
Лето са сунчаним крилима. Маше нам
Птица у лету. Шума је у птицу ко бол стала.

Додирујемо се у ходу отежали од зноја.
Ту смо, а тако далеко од самих себе.
Притишће нас једна стена. Стабла нарасла,
Витка црногорица, из наших зена плавих.

Кријемо се у сенке, у пећине пуне хлада,
На изворе, слапове, на реке бистре...
Кћери и синови наши никада неће знати
Куда су им се све очеви љубили и волели.

ЛЕТО НА ЈЕЗЕРУ

Сатима нам у оку трепери једна трска
Обешено о златну нит сунце се њише
Топло је, август кожу прска
На језеру, гле, прве капи кише

Пљусак. Али минут-два потом
Опет иста ватра жестином пали
Ми заљубљени, сами, успавани животом
Опет смо лењо у воду зурит' стали.

ЉУБАВ ДЕВОЈЧИЦЕ

У јужној башти месеца у ком трешње цветају
Немуштим језиком говоре птице о твојој
лепоти

На нежним стаблима бреза плавооки дечаџи
Оштрим ножевима урезају твоје лепо име
девојчице

И док ти у долини берем беле цветове трешње
Лежиш гледајући како иза јасенова долазе
облаци

Војници који пролазе поред баште пуне мириса
Лудују за твојим очима и меком пролећном
хаљином

У јужној башти месеца у ком трешње цветају
Волим те нежно иза стабала слатка девојчице

ЉУБИЛА СИ ПЕСНИКА

Љубила си песника. Немо треперење
усана просипало је најлепша слова
са загрцнутим самогласницима.
Твој лепи профил девојчице, стасале
у младалачкој устрепталости, светлео је
као најлепша икона у предвече. Горела
си све време сањајући да се деси додир,
док ти је срце летело ко птица. Бледа,
као латица на ветру у лепој причи,
у отмености и еросу, загонетно
си се скривала у сенкама трепавица.

ЉУПКО ТЕЛО

1.

То је то тело. Његова се тајна зове љупкост.
Слутим све те облине и прегибе али их не
дотичем.

Не могу речи, не може глас, не могу линије
ни боје,
Ништа не може да дочара њено присуство
и лепоту.

Крв је запалила овај немир, Жено, овај
ритам тишине
Страх ме је тога, али ја сам сада сав у теби
устрептао.

У том налету пожуде и ти си застала
збуњена,
Познала си да је љубав велика истина над
истинама.

Тај одсутни глас твојих уста, та пена твојих
речи,
То је сетна и опојна музика која зачарава
душу.

2.

Утопи ме у својим очима као у капима
месеца.

Зароби ме у своје окове, у своју пут
лакому и белу.

Овај мушки ветар, ове мушке песме,
ове ноћне очи,
Ове снажне руке које следе улегнућа
твоје коже,

То нису лажни снови. Чујеш ли плачни
звук гитаре
Одоздо од мора који нас опомиње,
девојчице моја,

Да љубав је вечна све док човек траје...
И љуби, и изнова копа сјај душе, и
осећа...

Твоја чврста бедра, твоје бокове као пут
јабукe,
Твоје млеко које навире за нашег будућег
сина.

3.

Љупко тело, љупко тело, непрестано тихо
одзвања
У мом дивљем срцу. Песник би могао и у чело
да пуца

Само због немоћи речи, само због њених
стаклених груди.
Помешани мириси, тамна бронза, тамни превој
трбуха...

Гола и љупка, никако не успеваш да сакријеш
порив кукова
Тај слатки смех разбијен у зрнца стално те одаје.

Тело, као игра морских таласа, везаћу се као алка
Око твог паса, уронићу у твоје маслинасте очи
заувек.

Спавај, љупкости божанска, а ја ћу да те гледам и
дишем
Згуснути мирис твоје раскоши, ја ћу срећно
умирати занесен.

1-2. 10. 1977.

МАЛА ТУЖНА ПОЕТИЧНОСТ

Мала тужна поетичност
Тихи шарм јесени, сав
Свет у капи кише

Трагична горчина века
Што тек мину, као лепет
Птичјег крила

Не могу да опишем
Твоје очи, ништа од лепоте
Али могу шум хаљине

Море, лозовачу, смокве
Вино, небо у њима
Забрављено лето

Прегиб твог паса
У свој својој љупкости
Заменио је ама баш све

МАЛА УСТА

Мала уста која свет потамнео
Отварају и затварају мирно

Не ишчезава бол, ништа
Ћуте много, ћуте ноћ своју
Оно што се годинама скупљало

Једна вечност, цела вечност прође
Од речи до речи

Пре ће се сунце откинути
Од круне неба него што ћу
Сласт малих уста осетити

МЛАДЕ ВИТКЕ ЖЕНЕ

Младе, витке жене, с рекама бедара шуштавих,
С тужним очима, дубоким провалијама у које
падамо,
С језерима која откривамо испод трепавица...
Шта ће бити с њима за десет година?

Пролазе оне улицама с телима гипких срна,
Девојчице још, и улећу у наше погледе чежњиве.
Као године отворене су њихове душе расцветале,
Док заносно лелујају куковима облим у ходу.

Као таласи морски продрло је пролеће меко
У те груди, у те грлице које се буде.
Родите сутра девојчице, кажемо, да вас гледамо
У њима пробуђене као беле цветове на води.

ОЧИ МОЈЕ ДРАГЕ ДОК МЕ ИСПРАЋА

Драга моја има очи као капи кише у ружи
Док ме испраћа на прагу нашег дома
Под кровом наших година игра тамно сунце
У дамарима нашим севају муње очаја

Преко брда љубичастих клизи топли сутон
И улази у моју драгу као крадљивац мириса
Драга моја ставља уво на шкољку и не
Чује ништа само удар таласа морских

Она маше рукама као ластавица не видим
Више ништа али љубим драгу у око љупко
И слутим горке године одсутности пусто је
У свим стварима остаје срце напукло

ОДВЕЈАНИ МИРИС ЛИПЕ

Свеж и мирисав ветар, зацело
Одвеја с грана расцвале липе
Мирис који уми душу и чело,
Док јунске звезде меко сипе.

Сањиви траг среће на уснама,
За тренутак нас лепотом озари.
Затрепери одједном све у нама,
Ко струне заиграју дамари.

Тихо, с отменошћу витке даме,
Закорачила је из дубине парка.
Да ли је то шум хаљине на ветру

Или волшебно бујање ње саме?
Не бисмо желели да је варка,
Опијени као пчеле у нектру.

ОНА МЕ ВОЛИ

Она ме воли,
Мада то никада не каже.
Довољан је њен поглед
И покрет руку док ставља
Ручак на сто.

У кући нашој као у башти
Коју заједно узгајамо,
Отварају се руже
Са треперавим латицама.

То су знаци које ми шаље
Мада никада не каже:
Волим те!

Довољно је.

ОСМЕХ

Док одлази, осврће се и смеши
загонетно. Не могу да протумачим
смисао тог осмеха и шта он лепо
наговештава. Напупело је све то време
у њој од када се нисмо видели.

Дозрела као кајсија, гипка у ходу
су њена бедра. Удахнула је дах
у собу и просула зрнца сјаја из
очију, та девојчица. Сад чекам
цели век да се догађај понови.

Девојчица светлих очију и чаробних
усана, постала је жена с мирисом мора
у коси. Али, она је толико млада
да никако не припада мени. Ипак,
ја је чекам скупљајући зрна сјаја.

ПЕПЕО ЗГАСЛОГ ЛЕТА

Свеж пепео тек згаслог лета
И њене тужне очи боје воде.
О, нас је тиха опхрвала сета
Што као пчела зна да убоде.

У помами тело се телу даје
Опијени од толике лепоте.
Кад би могао вечито да траје
Тај август ког непознати оте.

Шта ради море око твог врата
Бескрајно понављајући етиду,
Топећи се у слику неповрата?

Ми стопљени у вечерњој сени,
Ко деца која не знају куд иду,
Преспаваћемо век занесени.

ПЕСМА КОЈУ ПИСАХ ВАТРОМ УСАНА

Просипам свој дах по твојој кожи жено
Као невидљиво мастило као љувена слова
Утискујем по твом врату речи које нико
Неће одгонетнути усана препуклих од бола

Довде, до ове жестоке ватре која избија
Из тебе ја сам долазио и падао на колена
Горео и скакао у језера очију твојих
Међу шкољке и ракове до тајних капија

Празна је данас моја душа сама на крају лета
Године се укрцавају на морској обали и
Одлазе на крај света узалуд покушавам
Уснама написати најлепшу љувену песму

ЉУВЕНА

Ти си лепа, љубави моја, љубави
Љупкија од сваке љупкости
Савршенија од свих богова

Ватре твојих уста, љубави моја, љубави
Изгарају ме својом помамом
У нагости тела твог и груди укрутљивих

На превојима ти тела, љубави моја, љубави
Међу долинама витких и дугих ногу
Грудвицу мрака удом разгоним

А ти си лепа, љубави моја, љубави
И твоја хаљина, коса густа, руке, мириси у трави
А ти си ми лепа, љубави моја, љубави

ПЕСМА ЗА НОВОГОДИШЊУ НОЋ

Хтела си бити сунце а ја око сунцокрета
Бити црвена булка заборављено лето и песма

Хтела си отићи на топли југ на далека сазвежђа
Бити бржа од срне обала миришљава у јуну

Онда су падале кише и јесен је ушла у нашу кућу
Ти си донела врч вина ја преломих топли хлеб

Кад су залепршале пахуљице хтели смо мору
Ја болесних плућа ти тужна за Херцеговином

На углу прве улице плесала су јата звезда и
Возови су одлазили на север у снежне пределе

Ти стави вино па дивно замириса наша соба
Ја окусих хлеб и сетих се своје старости

ПОЉУБАЦ

Ватра коју желим из мириса и нежности жене
Из најдивније ране која се уз мене привија
На врховима прстију ко на таласима пене
Мала се жишка на уснама ко румен цвет развија

Трешња располућена па мекоћа па слаткоћа
Како је невино то лице у великој летњој ноћи
Док љубим и у пољупцима убирем слатка воћа
Дишу мале птице у њеним грудима ко у самоћи

Свете како си леп кад смо у топлом пољупцу
И ова река и ово дрво и ова измишљена птица
У ваздуху изнад руку у ружичастом непцу

Док то траје заборављамо на бол и неки метак
Љубави моја невиности очију и плавих вितिца
Ако ме волиш не знамо пољупцу крај и почетак

ПРВА ЉУБАВ

Она и он
Њихова прва љубав

Она с очима плахим
И срцем плашљиве срне

Он у напону
Ратник који продире

Зенице јој небо испијале
Док је сва од љупкости њега грлила

Ко полен спуштали се његови пољупци
По њеном телу нежне девојчице

Она лепа и витка он у њој пресељен
Испод црвени цвет тек процветао

ПОЉУПЦИ, ПЕНА, ПЕСАК

1.

Жено, четири ноћи слушах твој глас
Одсутан и тужан,
Милујем ти тело,
Смерни прегиб трбуха,
Љупки лук врата.

Четири ноћи изнова копам,
И љубим,
И осећам ватре
Које ме изгарају
У мирису боровине и мора.

Уз бедра бела и дојке од стакла
У чину нуђења:
Што те више узимах,
Више ти се дајем.

2.

У жестини загрљаја
И пољубаца
Растачемо се у пену и со.

Тела нагих на јутарњем песку
Осећамо крв завереничку
И дивљу
У нашим венама.

Помамо,
Нежности,
Пријетељице моја,
Чујеш ли ту музику пешчаних вода
Која нам говори глас мудрости
Глас који не разумемо од заноса,
Сна,
Опијености
Кад тело телу даје све што има.

3.

Жено, четири ноћи разлажем
Твоје љупко тело
У најлепше стихове љубави,
Раскопавам ту пукотину као чаробни
цвет
У постојбини вртова морских.

Ту корална светлост
Боји свако улекнуће на твојој кожи
Од најтамније бронзе
За мој љубичасти рукопис
Где записујем еп
О телу зрелом за љубав

Девојчице дозрела,
Сва од нежности и ватре
Ти гориш у цвећу од воде и неба
И сањаш снове брзих валова
Који личе на твоје прсте

4.

Поново, ко зна по који пут,
Прелазим врлет твог паса,
Та зрнца наранче, увалу тајне.

Миришу груди на поноћни цвет.
И док се тамне крунице на њима
Разбуктавају у млеко и месечину,
Пручавам пажљиво географију
Твоје младости, стидљиви ритам кре-
тања...

Лепото, заустави овај тренутак
Вечности испод звезда.

Мудраци старе истине преиначују
У својим јужним собама
У сасвим обичне речи
И у сваком писмену лик је жене.

Тонући између двеју обала глатких и
белих

Сада тек знам: ништа искреније не могу
Него да волим и љубим.

5.

Жено, четири ноћи поново се рађам
И умирем.
Бојом пепела
Дочекују ме твоје очи сваки пут,
Згуснути мирис мора,
Тело на маховини,
Корита кољена,
Где је мушкост увек снажно надирала.

Помешана с мојим дахом
Искаче мала птица из твоје утробе,
Као зачетак сна,
Бола,
Чудесна се светлост појављује око нас
Док игра морских таласа
Осваја пусто жало

6.

У цветању пене
Твој танки струк ко риба измиче.
Црте бокова ломе се у песку
Док их кап по кап месеца изблеђује.

Ваздух је пун мириса
И ми га удишемо.
Чаробни отворе,
Усно од ватре,
Лета и вина,
Жеђи и пијанства,
Ноћи од шапата и несанице
Опет се рађа игра разбијеног таласа
Као наше дисање између пољубаца
И тако се све укруг понавља,
Док једна звезда нашу игру подржава
У твојим крупним непомичним очима
Ове велике летне ноћи од мора и соли.

7.

Жено, четири ноћи падам
У твоје тамне вртове
Опчињен белим брежуљцима бокова
Падам међу реке од баршуна твог крзна,
Твоју пут од загасита злата
И бедра што опијена мирују.

Четири ноћи бежим у твоју државу сна
И љубави
У посед где зру непознати плодови.

Наше напете кости,
Наши пољупци по кожи

Не признају свет потамнео
Ни олују испод тврђаве.

8.

Јутарње сунце изгрева из наших длано-
ва,
Из твојих очију,
Дубоких провалија
Које усне сваки пут отварају
И затварају.

У пешчано подне
Укрцавамо се на мој брод
Од биља.
Уверавам те у конце сна,
Девојчице,
Љупкости моја,
Немамо више времена.

Мир.

Постоје тела у грчу опружена.

РАСТАНАК

Коначно беше час да се крене
Гледао сам немо у њене усне
Са којих ће бол да се прене
А образе руменило запљусне.

Сва устрептала од љубави
Треперећи ту на месечини,
Као да тражи звезде у трави
Ил праву реч, тако ми се чини.

Зароњени у мирисно лето
Скривени у тишини затона,
Као да нам је све отето
Преслишавамо љубав ја и она

Светлост је меко пљуштала,
По телима и морском таласу
Она ме је заувек напуштала –
Остио сам то у њеном гласу.

С ОНУ СТРАНУ СУНЦА

На висоравни смо: иза нас шума
Мама нас ватра на домак винограда
Где умиру лета где ноћ нага пада
У сну смо: с друге стране хума

Чујем: вода на обалама твог тела
Ти си већ моја песма лепа метафора
И из твојих руку ја чујем звук говора
Као што осећам мирис грожђа зрела

Љубим: пијем младо вино с усана
Твоје ми чело даје обиље сунца
Али има једна препрека тешка рана

Пред нама широка река недогледа
Нећемо је прећи нема нам чамца
Останимо: лепа су и два погледа

РУКЕ ВЕЧЕРЊИХ ЉУБАВНИКА

1

Руке, вечерњи љубавници, тело које се
даје и узима,
Њен струк у облику гитаре из кога љупка
музика извире.

Бескрајна дубина очију и бокови
љубавнице што горе
У пожарима сутона морског, шумови
таласа што заносе.

Прострте као лежаји, у грчу прстију, ко
зраке сунца
Глас воде зове их, глас тела зове их, глас
љубави зове их.

Руке од чежње савијају се у лук дрхтаја,
ватру ужитка.
На песку костренском у густом мирису
боровине исписују

Љубавну песму додира, уснама врелим
слова пољупца
На листовима мора младо тело сво од
жестине и лепоте.

Прстију танких, као шапутави цвет
ваздуха и воде,
Лелуја она истинским мирисима у
несагласним часовима.

Као боја мора јављају се очи и помичу
сплет тетива.
Траје дуготрајно трагање одсутности,
љубави, клетве...

Помешана с ритмовима музике долази
преко песка и воде
И своје тело свија опијена снажним
поривима бедара.

Окренути таласима, у затонима, као две
статуе од бронзе,
Издваја се она, танка у струку, галебови
слуте то тело.

Та кожа од тамариса, ружичаста,
с нежним прегибима трбуха
Пена и пут, улекнућа ко боја наранче и
модра зрнца соли.

Свеж стисак лица длановима у постељи
сјајног песка.
Ситне капиларе у сланкастом ваздуху и
мириси алги.

Долази ноћ бременита са коралном
светлошћу дубина
И на махове притиска глас љубавника о
стене и море.

У узајамној навали нежности додирују
се колена и руке
Затварају се пољупци као најчвршће
браве љубавне.

Згуснута, утихнула вода, пењу се мириси
соли ко завеса.
Они се још греју на оном сунцу са уснама
од живог сребра.

Очију пуних неба леже наузнак у тишини
опојног лета.
Она с рукама прозирним, он снажним
оковима мушкости.

САДА ЗНАМ

Најљубавнију песму љубави
Написали смо уснама

САН О КОШУТИ

1.

Кошуту којој око дубину језера има
озвучено биље успаванку пева. Сан.
У љупком превоју тела видим капи звезда и
звук копита низ планину чујем.
Она то пропланак с месецом походи.
Снена и раздрагана од шумске лепоте корак
не може да заустави.
Она то оптрча три мала круга и спусти
главу на ивицу моје душе.
Обавијена танким велом тајне, она то
дубоку провалију сна отвара.
Према заласку њен обрис месечину испија.

2.

На језеру зеленом, на мирној води пуној
тишине и шапата, танка се сенка
извија и прелама.
Лелуја још у ваздуху мртво птичје крило и
прегршт звезда дави се у дубини.
Не питај које ме то чудо доводи у поноћ да
те гледам лепу из даљине.

Не питај шта ме то вуче да притајен
ослушкујем заспале ветрове на твој челу.
Пљушти мир с листа брезе док смо обоје
пуни неке тихе стрепње и језе везани за
обалу, за трску.
Стани, шумска лепотице, не попиј моју
звезду која је у воду залутала.

3.

Две модре капи од очију гледају ме
с твог чела.
Жедни ми прсти од жеље да те дотакнем
виткију од млечног слапа ноћнине.
У трскама светлост луда игра
плес злоглаве змије.
Не бој се, коштуто, никнуће из њене главе
стабло што се јутро зове.
Преко уснуле воде доћи ће Јелен.
Јелен ће доћи, Коштуто, преко уснуле воде.
Чудно нас нешто спаја преко наше несанице.
Шта ме то опи, шта ме то опи?
Полен ми на језику, на длановима сенке
болно играју.
Слепи за ову ноћ, за ову воду, кроз шуму
идемо занесени – цела нам шума стала у око.

4.

Трчим на брдо и вичем у даљину: Јутро!
Бела се светлост точи са небеса.

Испадају зрна звезда и дан прелази реку у
сребрним кочијама.

Ми идемо с мало тамнине у души, замотани
у паучинасте конце сна, омча нам око врата,
конопци свитања око руку.

Пре него што се пробудим стићи ћу на море.

Под кулом, под дрветом неким из мојих
костију расте бела ружа.

Кошута је такне својим погледом, за једно
колено порасте.

Кошута је помилује својим дахом, за
прегршт пупова испуни свет.

Лелуја кугла која се сан зове.

Да се не разбије.

5.

Трава сам зелена по којој хода устрептала.

Што ме нека драгост испуљава, што ме
нешто уз мирис привија.

Очи су њене у мени преноћиле.

Претрчава поље, претрчава своју сенку лаку.

Скочити из самог себе, из лобање галебове
одбегле покупити.

Јабуку неку са стабла скинути. Лепоту у
себи продубити.

Не бих се хтео пробудити.

ЕОЛСКА ХАРФА

Ветар је твој љубавник
А ти си његова драга
Срећна док ти милује дамаре

Његови пољупци рађају
Звукове што нас узносе

Док и сам љубим своју драгу
У цветовима маслачка
У њеним очима огледа се небо
С првим вечерњим звездама

И она сама постаје харфа

САН О РУКАМА

Те њене руке које бежу витке,
Тако далеке сада ми се чине.
И усне неме као вода питке,
Светлеле су сјајем месечине.

Још трепери та слика струка
И црна коса што собом лине.
Оставила је белег њена рука
И покаткад ко сенка промине.

Ноћ и сан: исписујем писмена
Као да су ту још те руке снене
И њима додирује лепа жена.

Уз звук мора и звезде у цвату,
У сну се смеше усне румене –
А руке остају у недохвату.

СЕЋАЊЕ

Горело је вече, цветао јун,
Сав разливен у липовом цвету.
Скривали нас бог, гуштер и жбун,
Предане телом и срцем лету.

На рукама, обалама реке,
Рече: Молим те, не реци ником!
Миле слике лепе и далеке...
Тад бејаш јелен оснажен риком.

Липа се миром точила у око,
Све беше устрептало и свето,
И љуљао се чун тела жестоко,

Пловећи сам у август и лето.
Ми заливени зеленим муком
И међу звезде метнути руком.

СЕВЕРНА СОБА

Што северну собу напусти
Нежности моја устрептала

Сваке ноћи долазим да
Преноћим у тој соби
У тим очима које ме не виде

Не приметих те Сунце
Праг мој обилазиш напукао

За сваки дах свет се прошири
Очима га нећеш видети
Длановима га нећеш дотаћи

СКРИВЕНО МОРЕ

Иза сваког брда
Тражим море

Каже она
Не без туге
У гласу
Чујем

А ја видим море
Просуто
У њеним дубоким очима

ШАПУТАВО ВЕЧЕ

У шапутаво вече, док је горела
И осећала како лепотом пламти,
Нарастајући као плима врела,
Желела је тај трен да запамти.

Као у некој баршунастој причи,
Блеском лета шуме морски таласи.
На напрсли пупољак тело личи,
Док се у сопственој ватри гаси.

Зар је могла одолети да не полети,
Тој задоцнелој звезди да се јави,
Устрептала још кајања да се сети?

С кожом дозреле брескве у трави,
Давала се и узимала истог трена,
У слатком греху слашћу опијена.

ТЕЛО ЖЕНЕ

Тело жене, од мало бакра и нежности, као цвет
Кад први пут угледа сунце, оно које се нуди
Љубави и годинама, лежи на песку августа.
Колико снаге и лепоте у тим линијама! Волим

Те сене, тај напев љупкости скривен у дубинама
Њених очију, тај струк који има нешто од

виткости

Срне у пропњу. Волим то тело у својим рукама
Жестоко од нагона и жеље да се даје. Волим те

Прозирне прсте, витке и меке, на свом лицу, ту
Далеку ноћ у Кострени док љубичасти плашт
Сутона клизи преко морских таласа.

Бесконачна је

Моја глад после сваког загрљаја. У затонима
њених

Очију видим исту глад, у њеним стакленим
грудима

Откривам чежњу а на уснама жељу за

пољупцима.

ТОЛИКО ЛЕТА НА БАЛКОНУ

Тачно у подне отвара врата
И излази из тишине великих соба

Толико лета има на том балкону
У биљу ком ни име не знам
Толико сете у малим рукама

Поподневна размишљања слутња
Очију у потиљку које је гледају

Окрене се Усне које мирују
Потом у болно се језеро разлију
Толико лета на балкону и рукама

ТРАГ

Ко расцвалих латица пољупца траг,
Беху спустиле усне чулне меке.
Њему је он баш леп и сувише драг,
Не би га избрисао ни талас реке.

Леполика девојка, сад већ жена,
Чији осмех као ластва промину,
Једру напупала и обнажена,
Ко хаљину облачи месечину.

Те жудне усне што се знају дати,
Нису више ту да поново дају,
Ал још дуго ће лепо мирисати.

Као отисак на лицу да трају –
И да под мастиљавим небом дана
Још дуго светли сјај њених усана.

ТРЕНУТАК ИСТИНЕ

Волим твоје очи, модре латице,
Љубичасти сјај душе.
Волим наранчасту кожу твојих уста,
Глас који је увек спреман да преприча
Године наше младости.

Али само је овај тренутак истинит,
Девојчице,
Глади моја непресушна,
Овај тренутак од среће и тескобе
Која нас затвара у светле тамнице
Непознатих даљина, овај сутон испуњен
Морем и пољупцима.

У ТЕЛУ И МАСТИЛУ

Ноћас ми пуна мастионица тебе
Док стварам ти лик из мастила
Соба је моја препуна плавила
У дисању пера ослушкујем себе

Долазе невидљиви коњаници из шума
Да те однесу иза јулских поља
Мене издаје снага мимоилази воља
Виле ме одводе лишавају ума

У мојој крви помешане речи
О твоме телу на плавој реци
Спомињу те ноћас и моји преци

Иза неког зида старог манастира
Очима те љуби чета пастира
Док кроз моје чело твоје име јечи

УЋИ КРОЗ ЗЕЛЕНУ КАПИЈУ АПРИЛА

Ући кроз зелену капију априла
И простри своју сенку зрелу
Међу стабла што дишу ноћ

Видим те где промичеш тихо
Обнажена и сва бела, журим
А никако да те стигнем

Измичеш ми за један корак
Као да си већ ту на длану
Никако да досегнем твоју кожу

Ево ти крв моја узаврела и дивља
Запали од ње бакљу на брегу
И прећи ту раздаљину тескобе

УСНЕ

Усно влажна, румена пукотино, ватро!
Ко пелуд мека зриш у пољупцима,
Док сочна у зрнцима твоја крв пламса.

Ти си ми то оковље које заробљава,
Чија се сласт у ме стропоштава, и
Само веру у нежност враћа и причињава.

УСТА У ПОЉУПЦУ

Уста која се дуго не раздвајају
У пољупцу у ланцу љубави

Већ на почетку израња мали син
Несташни мали љубавник будући

Сањач женског тела који ће запалити
Небо птицу земљу и воду

Који ће гледати у белу пут
Као у бога разапетог на добошу

Уста на другима која се дуго не
Раздвајају целу једну вечност

ВАТРЕ

Он је уснама запалио две ватре
На њеним дојкама

Затим је умро под палмом
Од снова и љубави неизмерне
И усне му запливаше у мору

Њој се у зеницама родише
Два светла бисера
И ту довека остадоше

УСНУЛА ДЕВОЈКА

Весни Парун

1

Она лежи међу травама непомична у сну
Мириси је успављују а лето крадом
обнажује

Усне јој љуби један цвет румен у лицу
Док на коленима клечи сунце нежнобледих
јагодица

Једна влат сломљена у пасу слатка у соку
Пузи крадом уз бедра у тајне хаљине
шуштаве

У сан јој долази сањач меканих руку и
плавих очију
На коњу пропету с мачем сребрним о боку

Она лежи у трави непомична и загонетоно
осмехнута
Девојка нежна и тиха ко богиња с фреске

Она даље лежи у хладу зрелог воћа
Груди испупчених жудњом великом опточена

Очију склопљених и прстију раширених у
биљу
Као да решава најчуднију тајну земље

Шапућу бубе под млечним небом коже
Пропиње се један љиљан у расту да је досегне

Долази ветар обучен у љубичасто пун немира
Кријући се за стабла у крошње лишћа утишаног

Мрешка јој и помиче хаљину ко дрски младић
Завлачећи се све дубље испод бела платна

Да се отвори лишће њених очију бадемастих
И птица да се вине из чаробних облина

Видели би стас кошуте нешто од срнине
глаткоће
Поглед невинији од цвета који се тек отвара

Нека се не помери ваздух ни тело уснуло
У кругу влати стабала и њене слаткоће

Нека се продужи сан и мирис у слапу косе
Невиност на уснама мир у танком појасу

Одмакните се: цветови су се пропели за круну
Не газите их не будите је не говорите ништа

ЖЕНА У МОДРОМ

1.

Дан је простирао воду под њена стопала
По зеленом песку по наборима сутона

Она је бежала из уснуле дубине с капљама
На хаљини модрих нити око ломна струка

С кикотом који се расцветавао на уснама
И мрвицама сунца у коси сјајем што зри

Измицала се мору залазила у живе окуке
Чак и под водом неизбрисив траг остајао

Трчала је жена у модром пустом обалом
Он је викао: ходи мени, девојчице, ходи

2.

Хтео је пољубац врео као печат утиснути
На ту усну која је ћутала дан немих риба

Хтео је румену звезду окачити о њен смех
Музику без опирања да слуша из дубине

Сачекала га смерно уморна на жалу у
пожару лета
Где јој је свукао модро љубио усне и колена

Она се загртала стидом стала да преиначује
вече
У његово око месечину нага да одева

Дан је простирао море под њена стопала
По зеленом песку у наборима сутона

3.

Сву ту ноћ листао је њена бедра од баршуна
Сву ту ноћ она је усном палила његове
мишиће

Сва расточена и бела обећавала му синове
Исте, на њега, одмереним кораком ноћни
сати

Јездили преко тераса винограда бежаху
касне
Птице два лепа профила лепила се за
маховину

Сопственим очима нису видели галебове у
зеницама
Кад је јутро ушло у руке рекао је:
Ја те љубим

Дан је простирао капи под њена стопала
Бесконачна у својој одсутности она је
сањала

ПТИЦА ПОД ПРОЗОРОМ

Птица пева под мојим прозором
И ја знам да је то само за мене,
Јер други то не чују.

Не чује ни моја драга,
Уснула и чедно опружена
У сновима ко зна куда отпловила.

ДЕВОЈКА И ЈЕЗЕРО

На језеру прве капи кише.
Пљусак, па сунце опет точи.
Сјај у мени невидљиво пише,
Лепоту од које заболе очи.

Као да сапра умор и прах -
Котрљају се водом златна зрна.
Улепша слику на мах,
Девојка протрчавши ко срна.

У души опет ромори слап.
Ослушкујем: тишина, птица, кап
Подиге ме ова нечујна јека

Из бола и сна далека.
Заиста, зрачна и чиста лепота
Враћају веру у смисао живота.

МЛАДИ ПЕСНИК

Млади је песник тог лета био заљубљен у њене маслинастозелене очи, крупне и беспомоћне, лепо лице као далеко небо и тело плашљиве газеле.

Она је сваки пут пред њим стидљиво скривала поглед и загонетни осмех, идући и, чинило се, земљу не дотичући.

Тако је минуло то разбарушено лето са две гитаре, зрелим наранџама и сном о једној љубави.

У касним летњим поподневима, док усамљен стоји на плажи, никако не може да се сети година које су однели таласи.

Јесењи ваздух, једва окрзнут зимом, тера га да пронађе топлоту.

А ње нема. Чак ни њеног лика не може истински да се сети.

У ПАРКУ МАЊЕЖ

У парку Мањеж
Свидела ми се
Једна Девојка
У пролазу

Беше то тренутак
Као блесак њених
Очију
Бистрих као вода

Погледах је
И она мене
Осмехну се
И мину заувек

Понесох њену љупкост
Као крадљивац
Јер ме је било стид
Да се окренем

Зашто лепе ствари
Тако кратко трају

Упитах се одлазећи
Закључавајући
Слику Девојке
Као запис у срцу

ЗРНЦА СОЛИ

Зрнца соли не могу бити нигде тако лепа као на твојој глаткој кожи од зага- сита злата. Тек си изашла из мора, и док се сушиш лежећи на песку у сенци бора, лице ти је одсутно и загонетно. Мој по- глед заробљен је у капи која се смести- ла на улегнућу твог чедног трбуха, леп- шег од поезије. С те врлети која пада све ниже у раскош и тајну клизе очи. Ту ће моја кап, кажем, најдуже трајати, мада сам свестан неумитности да је све про- лазно и да све брзо нестаје.

МОРЕ

Дођи, осети како нас море милује
У расцветалом ваздуху лета, жено,
Лепото саздана од мириса који опијају
И лепе се на наше усне од корала.

Личиш на девојчицу са тим твојим
Загонетним осмехом који стално титра.
У звезданој пени предвечерја букте
Твоје руке са сваким замахом и капима.

Доле испод прозирне воде твоје груди
Нуде се њему, рибама, а шта бих дао,
Да као некада уз шум вечерње кише,
Млад спустим усну на њих и изгорим.

Разбијен у зрнца талас милује твој
Гипки врат, живахне бокове и тело
Расцветано у лепоту коју је тешко
Исказати обичним речима смртника.

Дођи, чекам те с очима пуним посебног
Сјаја. Плава и прозрачна вода милује

Наша тела ускиптела од нагона и ватре
Коју неће угасити ни разбарушено море.

Смирује се дан, дођи, лепото сочна и
Устрептала као млада срна, са светлом
У твојим очима, које гасне у зракама
Разливеним међу руменим коленима.

ПРОЗРАЧНА ЛЕПОТА

Вече је сама позија као и она
Чије руке трепере попут латица

Док сва озарена наизуст говори
Песму из које провејава бол
Каже како не може без стихова и
Како то други не разумеју

У капљици вина која јој светли
На усни огледа се звезда
Њене душе сва расцветана и док
Пали дугу цигарету танки јој
Прсти клизе по њој као да је
Милују пре него сагори

Њен гипки врат који се извија
Из лагане хаљине има нешто
Од богиње а преко лица јој
Покаткад прелети сенка бола
Па ипак она се радосне смеје

Очи јој беху дубоке и сетне
Девичански светлуцаве

Невиног погледа девојчице
Која још није згрешила

Чуо сам шуштање њене хаљине
И мислио како је то вече
Сама поезија којој ни она ни ја
Ништа не требамо додати

СОНЕТ МЕ ОПЕТ ТРАЖИ

Сонет ме опет тражи,
А ја му рекох збогом.
Немо стојим на плажи,
Усамљен, али с Богом.

У тишини затона,
Мирује моја глава.
Све је нестало, и она –
Још маше коса плава.

Летос кад овде крочи,
Пуна смеха, живота,
Упише море очи.

Румен узеше уста,
Још сјаји та лепота
Мирисава и густа.

ПОЕЗИЈА

Она толико воли поезију
Тако да је и сама постала поезија.
Са тако лепим стиховима
Као што су њене умилне очи.

Само Рус може да је више воли од ње.

Седим овде на крају света
У сунчаној измаглици,
И иако веома далеко од ње
Чујем је како рецитује песме,
Пуне живота, радости, али и бола.

Те речи се ломе о камен
И падају у море, у дубину,
Међу рибе, шкољке и звезде.

Све око мене овог тренутка
Подсећа ме на њу и поезију.

Па, ипак, ја сам очајно сам.

ДРАГА У МОЈОЈ СОБИ

Како си лепа, драга,
С очима угаслог мора
И гласом помало тужним.
Твоје се речи не могу истрошити,
Исто као ни твоји пољупци
Које можда не заслужујем.

Твој корак је лак и гибак.
Док плешеш у шуштавој хаљини,
Стопала као да ти не дотичу
Тло које чине моји дланови.

Сва си ватра, а ја сам река
Која тече међу твојим рукама.
После тебе у соби остаје
Само твоја укосница
Да ме заборављена подсећа
На мирис косе и лаванду
Коју си синоћ убрала.

Звук гитаре одоздо с плаже
Опомиње нас округло да
Све пролазно је и кратко траје.

ЖЕНА С ОЧИМА БОЈЕ БАДЕМА

Станица Монпарнас, мирис парфема,
Обично вече које не нуди баш ништа.
Жена очију попут боје зелених бадема,
Управо пролази покрај мог седишта.

Тражи погледом где би могла сести.
Напољу киша, град се лагано мрачи.
Пожелех тад да се до мене смести,
Лепотица што сваким покретом зрачи.

Лагано се спусти одмах испред мене.
Више нисам видео њене очи.
Све је сјало од те необичне жене,
Две станице даље напоље крочи.

Изађох и ја, не познајући то место,
Гледајући за њом низ кишну улицу.
Јер, такве се очи не виђају често,
Памтећи њен осмех на љупком лицу.

НА УСНИ КАП ВИНА

1

Уснули цветови отварају усне,
Виногради светле са висина,
Ноћ полако вене и дан гусне –
Пијемо чашу за чашом вина.

Да усном додирнем сјај неба,
Спустим снену главу на камен,
Шта нам од вина више треба,
Оно нам је најлепши знамен.

У њеној хаљини дише ветар.
На усни јој румена кап вина,
Налик на пену, на нектар,

На осмех звезда, на мирис недара.
Убирем њене украсе с висина,
Божји дар вино радост ствара.

Жалим што ја нисам тај ветар,
Што јутром буди њена колена,
Који светли на росу, на јантар,
Што нисам та кап вина малена.

Кап која светли, зари и крепи,
По легенди старих Јермена,
Виногради долине Арарат лепи
И пуне котарице на врху рамена.

Желим у уцвале доље ломан пасти,
Кад јој хаљетак лагано клизне,
Попити кап с усне пуну сласти.

Уз мирис смокава, вина и стења,
Ту питкост језиком и она да лизне
Да мине ноћ винска моја и њена.

ДЕВОЈКЕ

Девојке су загазиле
У поље заљуљаног мака
Кротких тела
С млечним мирисом коже
И пшеничних коса
Заталасаних на ветру

Шуштале су њихове хаљине
На месечастим коленима
С неописивим бојама нежности
О девице глатких бутина
И груди које дозивају птице
Моје очи краду ваше кораке

Тако су лепе оне док се
Утапају у то поље као у море
Све даље ходећи према шуми
Страх ме је да ће њена тамнина
Обешчастити ту набујалу лепоту

ПОСЛЕ ПОЛА ВЕКА

Памтим и након пола века
Ту меку распуштену косу
Црну и дугу као чекање

Никад ми се није учинила
Тако лепом нека девојка
И њено танко ломно тело
Као те вечери у шетњи градом

Пуна мириса ко цветна ливада
Нагло се распрсла из пупољка
Тог раскошног пролећа
У ноћима кад је месечина
По нама падала као снег

А у ствари то су само изнад нас
Прштали цветови вишње
И жар уцвалог глога у међи
Док сам касније убирао бисере
Испод њених ушних шкољки

Разгоревах потом данима
Ватру на њеном телу

У сутонима који су се лепили за лице
Устрептале лепотице
Запљускивао нас лековити дах липе
Док смо проучавали боју ветра
На тепиху ливадске цвасти

Памтим и након пола века
Те усне налик дозрелој трешњи
Сећања сежу далеко
А заборав још даље

РУКА НА ПРОЗОРУ

Рука лепе госпођице
Полако
Отвара прозор

Обасјана
Јутарњом светлошћу
Још помало снена
Мала богиња
Просипа мрвице

Јато птичица слеће
На прозорску даску

Колико драгости
У овој слици
На којој су она
И птице

Гледам
И пожелех
Да сам једна од њих

У НОЋИ ПУНОГ МЕСЕЦА

У ноћи пуног месеца
И разиграних звезда
Лагано је будим
Јер сања тешки сан

Видим како јој се груди
Узбуркано надимају
И како се бори с нечим
Страшним

Будим јер је можда
Неки дрипац спопада
Каквих је много
Око њене лепоте

Не знам с чим се сусреће
И од чега бежи
Али сам ту да прекинем
Тај сан у мом несну

Пита шта је, осмехне се
Потом наставља да спава
И опет тешко сања и сања
Па морам поново да је будим

Пролеће је, сан ме неће
Стојим уз прозор иза ког
Прште цветови бадема
Морем падају звезде

Преко процвале ливаде
Сипи месечина као снег
А она и даље сања
Тај сан у који не могу ући

КАО РАСЦВАЛИХ ЛАТИЦА ТРАГ

О ПЕСМАМА ЉУВЕНИМ

Јовице Ђурђића

Има нечега тајновитог, благог, нежног, смерног, тихог у песмама Јовице Ђурђића о љубави или љубавним песмама, како се то чешће пише. Дуго се знамо, дуго смо пријатељи и завереници ове вечне теме у песништву. Моје антологије га нису мимо-илазиле. Сада је преда мном избор песама, ваљано припремљен, а ипак овај запис на-клоности, неочекивано и за Јовицу, започињем реченицама о његовој прози. Дакако, реченицама о љубави.

У књизи прича „Крчаг” („Штампар Макарије”, Београд, 2019), у најлепшој причи у књизи „Пријатељева кћи“ има и овај пасус: „Осећао сам се као младић, без обзира на моје године. Мислио сам како смисао свему треба тражити најпре у љубави и лепоти, без обзира на све што нас окружује. Били су то класични тренуци моје слабости.”

А из књиге прича „Сан” („Просвета”, Београд, 2017) наводим само један пасус битно у корелацији, као и претходни, са Ђурђићевим песмама о девојчицама.

„Лице јој се разлило у широк осмех а из очију, крупних и плавих као небо, блеснуо је чудан сјај. Није могао да одвоји поглед од ње, посебно од њених стално насмејаних уста, благо румених и сјајних од ових нових сјајила које девојке данас употребљавају.” („Рушење поезије”, прича која плени.)

„Између сна и љубави”, између крчког, очуваног сећања и позне збиље суочавања са старењем, песник се у песмама писаним са жаром, увек присутним, дотиче раних и касних љубави. У његовим песмама речи се милују, дотичу се и праве слику, песме, и сонети мајсторски цизелирани и беле песме, оне писане у белом стиху, као да су прозрочне, по читању остављају у ономе који их чита неки благ и блистав траг сете.

Овим песмама промичу „младе и витке девојке, праве лепотице” и девојчице, ипак увек стидљиво описиване, чија „колена на метвицу миришу.” А зашто тај осећај сете? Стога што:

„Жалим је што ће једном да спозна да живот није бајка, младост и љубав, што ће једном и за горчине да дозна...”

Ово је књига лепе и стидљиве еротике, никад пренаглашене, увек смерне и пријемчиве у благиости изричаја. Цело песничко дело Јовице Ђурђића, по мени, а уверен сам

да сам добро приметио, носи јасну слику господствености и отмености, неке медитеранске мирноће и у песничкој узнемирености када се дотиче вреле теме као што је љубав.

То научено од класичног, традиционалног, провереног у вековима, песничког ткива, Јовица Ђурђић складно и вешто везе у својим песмама као један имагинарни голден лепоте и мешавине среће и туге.

Зашто је Ђурђић радо читан и вољен песник лако је објаснити тиме што читалац препознаје у његовим песмама своја осећања, своја сећања, универзално памћење љубави.

Мој утисак, по читању овог рукописа, окончаћу стиховима Јовице Ђурђића, мени драгог и поштованог песника. Шта назирем у себи док пишем завршне реченице –

„Као расцвалих латица пољупца траг”.

У рану јесен 2020.

Перо ЗУБАЦ

Садржај

Слап /5

Сан /6

Девојчица скупља своја колена /7

Драга /9

Звезде на изглављу /10

Белешка о девојчици /11

Жена на прагу /12

Таласи /13

Мир, море, сан /14

Опојни грех /15

Море је тако младо /17

Бејаш ли то ја /18

Белешка о Лариси и пролећу /19

Бог љубави /20

Дах, звук, вода /21

Девојчица кад први пут љуби /22

Долазиш с мирисом биља /23

Дуња или жена /24

Девојчица /25

Ерос у трави /26

Географија тела /27

Дозревање девојчице /28

Галеб у телу жене /30

Груди девојчице /33

Истргнути рукопис /34

Једна љубав /35

Излет на Трсат кулу /36
Кад су цветови љубили колена /38
Као љупка Циганчица /39
Киша и влати /40
Кишна успаванка /41
Ко ти је украо звезде украо из очију, Ана /42
Кућа сна /43
Куда је отишла светлост /44
Лабуд /45
Лепе жене /46
Лето које измиче /48
Лето на језеру /49
Љубав девојчице /50
Љубила си песника /51
Љупко тело /52
Мала тужна поетичност /55
Мала уста /56
Младе витке жене /57
Очи моје драге док ме испраћа /58
Одвејани мирис липе /59
Она ме воли /60
Осмех /61
Пепео згаслог лета /62
Песма коју писах ватром усана /63
Љувена /64
Песма за новогодишњу ноћ /65
Пољубац /66
Прва љубав /67
Пољупци, пена, песак /68

Растанак /74
С ону страну сунца /75
Руке вечерњих љубавника /76
Сада знам /79
Сан о кошути /80
Еолска харфа /83
Сан о рукама /84
Сећање /85
Северна соба /86
Скривено море /87
Шапутава вече /88
Тело жене /89
Толико лета на балкону /90
Траг /91
Тренутак истине /92
У телу и мастилу /93
Уђи кроз зелену капију априла /94
Усне /95
Уста у пољупцу /96
Ватре /97
Уснула девојка /98
Жена-трска /101
Жена у модром /102
Птица под прозором /105
Девојка и језеро /106
Млади песник /107
У парку Мањеж /108
Зрнца соли /110
Море /111

Прозрачна лепота /113
Сонет ме опет тражи /115
Поезија /116
Драга у мојој соби /117
Жена с очима боје бадема /118
На усни кап вина /119
Девојке /121
После пола века /122
Рука на прозору /124
У ноћи пуног месеца /125
Као расцвалих латица траг /127

Јовица Ђурђић
КО ТИ ЈЕ УКРАО ЗВЕЗДЕ ИЗ ОЧИЈУ

*

Издавач
Књижевни атеље Ars Poetica
Београд

*

За издавача
Ивана Ђурђић

*

Лектjура, коректjура и графичка припрема
Аутор

*

Тираж
500 примерака

*

Београд
2022.

*

ISBN-978-86-921091-1-9
ISBN-978-86-921091-0-2

*

Штампа
FineGraf
Београд

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

ЂУРЂИЋ, Јовица, 1949-

Ко ти је украо звезде из очију : изабране љубавне песме / Јовица Ђурђић.

- Београд : Књижевни атеље Ars Poetica, 2022 (Београд : FineGraf). - 129 стр. : ауторова слика ; 22 cm. - (Библиотека Пенелопа)

Тираж 500.

- Стр. 127-129: Као расцвалих латица траг : о песмама љувеним Јовице Ђурђића / Перо Зубац.

ISBN 978-86-921091-1-9

ISBN 978-86-921091-0-2 (низ)

COBISS.SR-ID 65048329